

Vlasta Redl

Na pódiu jako doma

TEXT: ONDŘEJ BEZR

Foto: Ivan Prokop

Těžko říci, jak je náročné při skládání, textování, hraní a zpěvu nejen nezapřít, ale dokonce naopak přirozeně na odiv vystavit svůj původ. Jisté je, že z všestranného muzikanta a písničkáře Vlasty Redla, letošního šedesátníka, to „lítá“, jako by se nechumelilo. I když třeba hraje vysloveně artrockovou vložku v nějaké písni, nepochybujete ani vteřinu o jeho moravském, totiž valašském původu.

Při zpětném pohledu vidíme, kolik práce, ale také ohromného štěstí je za tím, jak se Vlasta Redl vypracoval mezi zdejší absolutní špičku svého oboru. Sám hovoří o třech základních bodech počátku své kariéry: „Poprvé, když jsem vypadl z Valmezu. Bylo mi čtyřiaadvacet, byl jsem vyhozen ze školy a říkal si – to budu do smrti dělat závozníka? Hrát se ve Valmezu sice dalo, ale jen po tancovačkách, kde se všichni hned ožrali,“ řekl mi před lety v jednom rozhovoru, kde vzpomínal i na to, že v tancovačkových kapelách hrál od čtrnácti a kromě převzatých písniček Katapultu, Olympiku, Petra Nováka nebo Jiřího Schelingera měl v repertoáru také svoje první autorské pokusy.

„Druhé štěstí bylo, že jsem se dostal do AG Fleku. Ta kapela už jednou slavná byla, ale po odchodu Blanky Tábořské vlastně začínala od nuly. Všichni chtěli Blanku, a ve čtyřiaosmdesátém nás vypískali na Portě.“ Zakladatel AG

Fleku Ivo Viktorin byl ale neblomný a Vlastu Redla jako nového frontmana a postupem času i autora části repertoáru si vůči fanouškům prosadil. „Tehdy jsem si uvědomil, že je každého věc, jestli bude dělat kvalitní muziku,“ vyplynulo z těchto začátků pro Redla poučení. „Nemůžeš přece dělat něco blbě a předpokládat, že si tím vyděláš na to, abys jednou mohl dělat dobré věci. To tě úplně zkazí. Pokud nevydržíš období, kdy musíš dělat se zaťatými zuby a bez prostředků, ta klika, že prorazíš, tě nemůže potkat.“

Klika autorského proražení potkala Vlastu Redla ještě díky jedné kapele a tou byl vizovický Fleret, který převzal několik Redlových písní do svého repertoáru. „Flereti mi dovezli všechny ty Galánečky a Letiště na Portu, a mně se díky tomu otevřela cesta písničkáře, kterého začali zvat ti slavnější Nohavicové a Janoušci na jeviště.“ Skutečně, zmíněné Letiště zajistilo Redlovi v roce 1986 vítězství v autorské soutěži Porty

ZASTUPOVÁNÍ OSA
OD 1990, V DATABÁZI
MÁ REGISTROVÁNO
149 HUDEBNÍCH DĚL

a druhá jmenovaná, Sbohem, galánečko, je dodnes nejspíš jeho největším hitem. Mezi těmi, kteří ji více či méně zdatně přehrávají u táboráků nebo po hospodách, by se našlo jistě značné procento takových, kteří budou přísahat, že se jedná o lidovou písničku. Jaké větší pocty může autor dosáhnout?

Každý muzikant, který zažil totalitní systém, považuje za nepochybný zlom ve své kariéře listopad 1989: „Člověk rychle zapomene, ale když si najdeš svoji kopii žádosti o kvalifikační zkoušky, kterou jsi napsal tím jejich socialistickým slovníkem, zamrazí tě, jak to bylo hnusný.“

Každopádně v prvních letech občanské svobody si začal Vlasta Redl užívat i čím dál větší svobody umělecké. Rozšiřoval svůj záběr, byl schopen hrát folkové písničky v hvězdném triu se Slávkem Janouškem a Jaroslavem Samsonem Lenkem, čím dál rockovější repertoár AG Fleku, ve kterém se objevily budoucí instrumentální hvězdy a zakladatelé skupiny Buty Radek Pastrňák a Richard Krocze ml., a společně s Hradišťanem vytvořit jedno z vůbec

nejdůležitějších domácích alb 90. let, na němž se naprosto beze švů a přirozeně propojil rock s moravským folklorem. Což bylo vlastně docela přesným vyjádřením jeho muzikantských genů: „K folkloru jsem se dostal tak, že jsem si z něj dělal srandu,“ řekl ve druhé polovině 90. let, kdy byl projekt s Hradišťanem v živé paměti. „Třeba písničku Bečva jsem původně napsal vlastně jako parodii. Něco genetického tam však asi bude, ale to jsem v sobě začal objevovat až někdy v pětadvaceti, kdy jsem se dostal do Velké nad Veličkou, kde jsem slyšel takový ten nekastrovaný folklor se zbojnickými a opileckými texty. Tam jsem si řekl: Vždyť to je normální bigbít! A pak, ve třicítce, jsem v lidových písních začal hledat i filozofický rozměr. Přesto musím přiznat, že folklorem mého mládí jsou spíš Beatles.“

Redlova vrstevnatá tvorba se objevila za třicet svobodných let na řadě alb, byť v porovnání se svou proslulostí a nepochybným tvůrčím přetlakem to jejich autor s nadprodukcí rozhodně nepřeháněl, svoje nahrávky vždycky piloval tak, aby se za žádnou z nich při ohlédnutí

zpět nemusel stydět. A čas od času si vybíral delší dovolené, ať už proto, že jej koncertní a mediální tlak unavoval, nebo ze zdravotních důvodů. Vždy se ale na pódia – kde se Vlasta Redl cítí nejvíce doma, to pochopí každý, kdo jej aspoň jednou viděl naživo – vracel ještě silněji než dřív. Zpravidla s nově obsazenou kapelou, někdy, jako v současné době, dokonce se dvěma, které se střídají.

Přestože Vlasta Redl působí jako primárně pudový muzikant (a tuto roli taky rád přizívuje), všechno, na co sáhne, je hluboce promyšlené. Každé slovo v textu, každý akord písničky, každý zvuk v instrumentaci. Svůj perfekcionismus dokáže ale skvěle „prodat“, pocit přirozenosti a jurodivého muzikantství je převládající z těch, které si posluchač z jeho koncertu odnese. A jaký recept na takový přístup Vlasta Redl má? „Původně jsem chtěl, aby mé věci zněly co nejlíp, ale od toho se člověk musí časem oprostit. Lidi, kteří naprosto poctivě odstraňují všechny svoje nedostatky, se můžou dostat k dokonalosti, aniž by z nich vypadla sebemenší porce skutečné muziky...“